

4. Szégyelték magukat szegénykék,
Hogy Atyánkat úgy megsértették;
Mindjárt el is rejtőzködének
Bokrában az Éden-kertjének.
5. Az ártatlanság pirja helyett
Szemükben szégyen keletkezett;
Fügefafa leveleket fűztek
Gyönyörű testükre lepelnek.
6. Azóta áldott a fügefafa:
Szentnek tartja minden buddhista;
E fát azóta úgy ápolják,
Mint eltűnt boldogság zálogát.
7. Most is van náluk egy fügefafa,
Ötezer nő elfér alatta;
Kétezer év előtt ültették,
Felszentelt papjai nevelték.
8. Látogatják minden esztendőn
Vándorló bucsusok mesziről;
Itt leróják lelkük terheit,
Kiket a csábitó bűnre vitt.
9. E levelek halk suttogása
A hivek imáit megáldja;
Sok szentség és vigasz forrása,
És papok értelmes tanácsa.
10. Ha valamely levél földre hull,
A föld porában el nem pusztul:
Felveszik a buzgó emberek,
S drága ereklyeként őrzik meg.
11. Fügefafa családja ábrája:
A neveket írják reája;
Igy keletkezik szent nemzetség
Szüléket soha ne felejtsék.
12. Áldott ős-szüleink emléke
Ültetve az Éden-kertjébe;
Oda egykor visszatérhetünk,
Ha tisztán megmarad a szivünk.

58. Zsoltár.

A védekezés szentségéhez.

1. A pólai kikötőben áll egy hadihajó; A tetéjén

lobog egy hatalmas piros zászló. Fujja a szél

fujja, hazafelé fujja; Szegény magyar

legénynek nincs arrafelé utja.

2. Elhurcoltak szép hazából egy idegen földre,
Hogy így jutunk jobb életre, ha megyünk előre.
Jöttünk, mentünk, győztünk; süttünk és főztünk:
Mégis, mégis mindig csak hátrafelé eveztünk.
3. És most itt állok egyedül, mint egy árva gólya,
Kinek nincsen a világon egy vigasztalója;
Szivem sóhajtozik, szemem harmatozik,
Az én testem, az én lelkem haza kívánczik.
4. Hová legyen e világból az ártatlan magyar?
Kit a balsors sötét leple egészen betakar;
Otthon nyomor rontja, kint a honvágy bontja:
Nincs az egész nagy világon egy kis nyugópontja.
5. Kihez emeljem fel könnyes, véres szemeimet?
Kihez emeljem fel kérges, durva kezeimet?!
Senki be nem fogad, senki meg nem hallgat;
Mindenki csak úgy kezel, mint egy üldözött vadat.
6. Pedig csak az én jó hazám védelmén estem el,
Csak nemzetemet kerestem lelkemmel, testemmel;
És a Kelet népe a Nyugatot érte:
Hontalanság és szolgaság a köszönet érte!

7. És ha látnám, hogy a győző uralkodik rajtam:
Tán megtenném, hogy a nyakam igájába hajtsam;
De látni szüntelen, hogy hitetlen szellem
Kinozza népemet, ezt már el nem viselhetem.

8. A szellem a testi fegyverrel le nem győzhető,
Sem a puska sem repülő célra nem vezető;
Csak szellem fölénye, Csak Krisztus igéje
Az egyetlen méltó válasz csábító igére.

9. Üdvözítő hű Jézusom! Im Néked fogadom:
Soha magam fegyverszolgálatra el nem adom,
Csak Tenéked élék, csak Veléd beszélek,
El ne csábítson ezután semmi bünfogalom.

-----

59. Zsoltár.

A szerzés szentségéhez.

---

1. Alsó-Nyéken, Felső-Nyéken nincsen kis lány csak

---

három. Az is elment, az is elment aratásba a nyáron.

Rozmaringos sárga selyempruszlik van a derekán;

Jaj be szépen, jaj be szépen hajlik a marok után.

2. A vetést megérlelte a nyári nap forrósága,
Kalászőzönben hullámszik annak a sokasága.
A férfiak izzadva vágják a sűrű rendeket,
Amint szépen egymás mellett sorjában lépegetnek.

3. Mint a hizott malacok hevernek szerte a kévék,
Mint azokat gyenge kezek szorgalmasan kötözték;
Az emberek táplálékot, erőt ezekből vesznek;
Jaj de szépen, jaj de szépen virulnak a kereszttek!

4. Gyönyörű koszorut fonnak kalászból a leányok,
-Értelmesen szólnak erről az alföldi talányok-.

Énekszóval viszik azt az aratók a gazdához,
Aki nekik örvendezve bőséges áldomást hoz.

5. Aratási ünnep volt a piros Pünkösöd valaha,
Mikor a gazda a zsenjét az Urnak bemutatta;
Uj ünneppé avtta azt a mi Atyánk örökre,
Mikor az Ő Szentlelkét fiaira kiöntötte.

6. Aratásra már megérett az egész emberiség,
Mint azt régen szent emberek előre kihirdették:
A mi Atyánk leváogatja az egész érett vetést,
Behordatja csüreibe a rengeteg nagy termést.

7. A szérükön kicsépelgeti a kövér kévét,
Miket egykor szeretetben gyöngéd kezek kötöttek;
Szétszórja a csépelte szemet levegőbe a lapát,
A szél kifujja belőle a szemetet, a pulyvát.

8. Mindenható jó Atyánk! Jöjjön el a Te országod,
Mikor a Te kedves Fiad ítéli a világot:
A Szentlélek tüze gyujtson bennünk egy új világot
Ama tűz, aki Pünkösdkor minekünk is fellángolt.

Amen.

60. Zsoltár .

A szerzés szentségéhez.

---

1. Hullámzó Balaton tetjén . Csolnakázik egy

---

halászlegény. Hállóját szerencse, őt

---

magát kedvese Kiséri szüntelenül.

2. Hállóját a mélyre ereszti
Halacskaít be is rekeszti;
Hállóját magasba, halait tartóba
Emeli büntelenül.

3. Halait nem viszi piacra,
Sem füstre őket nem akasztja;
A vízben uszkálni, egymással játszani
Hagyja őket nyugodtan.
4. Ám a tóból őket kivesszi,
Az élet vizébe helyezi:
Ama négy folyóba, az éltet adóba,
Mik jönnek Édenkertből.
5. A szőke Tisza mély medrében
Ömlik a Világi Rend szépen;
Kanyargós utjai, libegő habjai
Vannak az Ur kezében.
6. Mily hatalmas Dráva futása,
Ugy Krisztus székely főpapsága:
Hogy ez a kis nemzet, fogva magyarral keze
Legyen választott népe.
7. A határ folyója a Száva,
Mint a Csillagkeresztnek ága:
Azt jelzi e kereszt, nitbontást nem ereszt
Az Isten országába,
8. A Duna folyam mély vizei
A Világi Rend szentségei:
Ezekben uszhatnak és munkálkodhatnak
A legnagyobb halak is.
9. Jézus Krisztus az a hű jegyes,
Aki itten halakat keres,
Hogy legyenek papok, akiket megfogok,
E folyók uj lakói.
10. A mi Urunk Pétert rendelé
Emberek halászata felé ;
Világít rendelé, hogy halásza lenne
Lelkek pásztorainak.
11. Óh, Jézus, Tenéked ajánlom
Az én egész szent halászatom:
Hogy legyen Te neved az egész föld felett
Az egyetlen hatalom! Amen.

61. Zsoltár.

A törvény szentségéhez.

1. Récece, nincs a lánynak jó kedve; Recece,

elvesztette az este. Mert kedvese a

harctérre ment: Egyedül szomodkodhat idebent.

2. Eltűnt a reménykedés csillaga
Kedvesét hogy valaha láthassa,
Mert a mai világháborúk
Elemésztenek minden nagykorút.

3. Velők pusztulnak el a leányok,
A szülék, kisdedek, aggastyánok;
Ez a titkos Jelenés kora,
Miről keveset szól az iskola.

4. Ám ha látjátok a pusztulásnak
Utálatát s a sötét romlásnak:
Emeljétek fel fejetekeket,
Mert váltságtok órája közelget.

5. Annak hét csapása van összesen
Megírva hétpecsétes könyvekben;
Most vagyunk ötödik csapásban,
Ennek magja emberkinzásban van.

6. Ezután jó a hatodik csapás,
Ha nem lesz bánat és feloldozás;
Elvész az emberek harmada,
Kiket hord az egész Európa.

7. A hivek nem tanultak a multból,
Nem vesznek élő vizet a kutból;
Tovább terjed a bűn s gonoszság:
Erre nincs semmi testi orvosság.

8. Emberek! TérjeteK meg Jézushoz,
Ki nektek e világra üdvöt hoz;
Békeségre csak úgy juthattok,
Ha az Ő törvényiért harcoltok.

9. Az Ő törvényei nem nehezek,
Összesen szól tizenöt fejezet
Róluk s be vannak azok írva
Az észbe, szívünkbe és papírra.

10. Ha őket szeretettel ápoljuk,
Életünket megtartjuk általuk;
A papság is majd elismeri:
Ezek Világi Rend szentségei.

-----
62. Zsoltár. Naplemente...

A változások szentségéhez.

---

1. Kiballagok olykor az Ipoly vizéhez Imádkozni

Szépség s Erő Istenéhez, Hogy azon a helyen, hová a

Lélek vitt, Megáldjam hazámnak ~~ket~~ört kék hegyeit.

2. Ilyenkor esténkint a pontos időben
Egy fényes óriás ég alján megjelen;
Megtutván a pályát, amit reggel kezdett,
Ünneplőben várja pompás gyülekezet

3. Állandón egyforma e hős ábrázatja,
Ezt semmi hatalom meg nem változtatja;
Nappal olyan fényes, annyira ragyogó,
Hogy bele nem nézhet emberi szemből.

4. Am mindig változik a pompás környezet,
Ami e hős köré egybegyülekezett:
Némelykor biborban usznak a fellegek,
Máskor meg előtte sötét köd fellebeg.

5.De bárminő legyen az ég szinpompája
Bárminő alakot ölt az ég magára:

A szem határának viz-szintes vonalát
Leszálló nap hőse keresztben vágja át.

6.Mindig ismétlődik ugyane jelenet
Az ellenző tájon,hol ragyog kikelet;
S ha kitárja keblét rózsaujju hajnal,
Ő itt is így játszik ezen vonalakkal.

7.Kétszer vet magára naponkint keresztet
Az egész mindenség s ujuló természet;
Ugy este,mint reggel munkának előtte,
S ha napját nagy,nehéz munkában töltötte.

8.Ilyen levelet irt nekünk is jó Atyánk,
Hogy mi Őt szeretve Érte munkálkodnánk:
Szent Fiát követve tegyük parancsait,
Mit szivünk könyvébe kezevonása irt.

9.Az ember élete és pályafutása
Olyan,mint a napnak sugaras járása:
Szép reménnyel ébred,majd magasan ivel,
S elalszik csendesen szép reményeivel.

10.Ami volt az ember élete szerényen
Ugyanaz a nemzet története épen;
De míg az ember csak néhány évet számol,
Évezredek tart a nemzetség számon.

11.A bün miatt sokszor kell mind a kettőnek,
Ha mint ellenségek egymás ellen törnek,
Ontani piros vért képzelt igazságért,
Bár az Atya ezért nem kíván soha vért.

12.Kereszt népének is rózsás volt hajnala:
Vérben füröszte őt az isteni dajka;
Biborban ragyogni fog ő élte estjén,
Miként bibort viselt Megváltónk is testén.

13.Ez a naplemente a földön és égen:
Keresztvetés között történik meg szépen,
"Piros a pecsétje,finom a hajtása,
Óh áldott,óh áldott a kezevonása."

14.De minden test nyugtát követi a kelte,
S a föld színét mindig ujitja Szentlelke;
A szépség és erő Ura Istenének
Zengjen dicséretet minden test és lélek!

63, Zsoltár .

A nemzés szentségéhez.

1. Egy kicsi madárka gondolta magába,

Hogy fészket rak a fára. Követte őt mind-

járt, Akit epedve várt: Az ő hűséges párja.

2. Gallyacskákat hordtak, Puhá fészket raktak.
A fa lombjai alá;

A nap melegében A szellő gyöngéden
Kis fészket ringatá.

3. Ráborult a sok toll Pettyes tojásokból
Kibuvó madárkákra,
Akik felnövének A szülék képének
Hasonlatosságára.

4. Mikor felnövenek, Megcsendült az ének
A csicsergő ajkakon;

5. Nagy hálát adának Mennyei Atyának
Minden áldott szent napon.

5. A madár ösztöne Tiszta s nincsen büne
Sem pedig len szennyfoltja;

Törvény szerint élnek, Mig halotti ének
Éltüket ki nem oltja.

6. Csak a szabad ember Vétkezik, ha egyszer
Megsérti az Ur szavát,

Mit lelkiismeret Véle megismertet,
Hogy védje meg önmagát.

7. Őrizd meg szívemet, Aki Téged szeret,
Jézus, igaz Istenem,

Hogy a nagy csábitót, Pokolra taszítót
Magamtól elűzhessen.

64. Zsoltár.

A védekezés szentségéhez.

1. Sárga a csikó, sárga csengő rajta. Most akartam

hozzád menni rajta; Most akartam véled beszélgetni,

Itt van az idő: el kell masirozni.

2. Piros a rózsza, szurós a tövise,
Ezt kegyelmed jól szívébe vesse;
Hogyha vélem akar szórakozni,
Akkor ~~am~~ nem szabad ám elmasirozni.
3. Krisztusnak hive nem fog soha fegyvert;
Aki egyszer arra vetemedett,
Megverte azt a sors két kezével,
Az elmehet már a sátán hírével.
4. A sok vérontás nem jár csak egyedül,
Kiséri azt mindig feltétlenül
A rablás és a szabad szerelem,
És mindaz, ami vad és istentelen.
5. Minden rossz faja a nyomoruságnak
Felüti fejét, ahol puskáznak;
Pusztul ott az ember, állat, növény,
Ledől minden ház és minden sövény.
6. És a jó lelkek szörnyen elváltoznak:
Felülnek minden házudozásnak,
Elköltöznek messze az erények
Onnét, hol veres tája föld színének.
7. A nagy természet testi fegyverekkel
Csak az állatot fegyverezte fel:
A bikáknak adott nagy szarvakat,
Hogy így egymásra vadul rohanjanak.
8. Ám az embernek nincs testén fegyvere,
Hogy azzal szolgatársát megverje;
E célból doronghoz kell nyulnia,
Vagy az acélból fegyvert gyártania.

9. Az ő egyetlen fegyvere: az Ige,
A fegyverek legfényesebbike,
Mert azt soha meg nem marja rozsdá,
Sem a pengéjét embervér nem mossa.
10. Ámde ha minden katona ezután
Az igefegyverrel harcol csupán,
S az ellen lelkét tudja legyőzni:
A gyöngé nőt is tisztán csak így őrzi.
11. E szent harctérre kísérik a férfit
Hű hitvese és gyermekei mind;
Fegyvereit Isten kovácsolja
A műhelyben mi: a törvényiskola.

-----
65. Zsoltár.

Az Ige szentségéről.

---

1. Valahol a Ganges partján Van egy ősi fügefafa, Ezt a

fát szentségnek tartván, Hűn ápolja India.

2. Sakja népnek ivadéka E fánál imádkozott,
M: dőn az élet mély titka Benne megnyilatkozott.
3. Itt lett szentté egy világi, Ama híres Gautama;
Keleten ma is világít Az ő lelke és tana.
4. E fügefának árnyában Gyult ki a világosság,
Meleget hozván magával S áldást, mi a boldogság.
5. Azért lőn e fának neve A megáldott Ashvatta,
Mert alatta Isten keze Sakyát szentté avatta.
6. Ismét más neve e fának A megszentelt Bodhi-fa,
Mert neve világosságnak Az ő nyelvükön: Buddha.
7. A tudomány megismervén E fa titkát s azóta
A fügefafa latin neve: Ficus religiosa.
8. Így lett Gautama királyfi Buddhává e fa alatt;
Atyánk bevette imáit S itten új vallás fakadt.

9. Tanítványai alkották A szerzetes rendeket,
Kik a tant híven ápolták És szent népet neveltek
10. Állanak a sivatagban Ezek a kolostorok,
Tetőzetük tiszta arany, Nap fényében ragyogók.
11. E tan gyöngye volt manapság Gandhi, a hinduk atyj
Hirét zengi a Szív-ujtság És egy magyar jezsuit
12. A nagy Bibliás keresztyén, Midőn Gandhit lövette
Buddha Jézusnak keresztjén Ellenségét győzte le.
13. A magváltás gondolata S ellenség szeretete,
Mint azt Jézus tanította, Élét e férfi szívében.
14. A Szentlélek igaz lénye, Ki e földre lángban száll
Annak tiszta aranyfénye Megvilágítja Buddhát.
15. Mint a fának szent emlékét, Ugy őrzik a tanítást,
Mit Atyánk ős-szüleinknek Az Edenben adott át.
16. Szent könyvük a Tipitaka A hitnek bibliája,
Annyi, mint három kosárka Az élet tudománya.
17. Buddha nevét hordja Dudha, Magyarok fővárosa
És a székelyföldi Butha, Gyergyó fehér havasa.
18. Jézus e szent fáról mondja: Nézzétek a fügefát,
Hogyha már rügyeit bontja, Engem mindenki meglát.
19. Jöjj el, jöjj el, Fényes Csillag, Aki szült Szűz
A Te szent fényedben csillog Az egész nagy ^{Mária} India.
20. Te vagy, Jézus, Sakyamuni, Lemondásnak embere;
Te Igéd nem fog elmúlni, Te vagy Atyánk gyermeke.
21. Te vagy, Sakjamuni, Jézus, A pogányok szent bölcse;
Benned megvan minden virtus: A Szentlélek gyümölcse.

-----
66. Zsoltár. A kívánság szentségéhez.

---

1. Tul a Tiszán fehér kendő integet; Altalmennék

---

hozzád, rózsám, nem lehet: Széles a víz, nincsen sajká

Nem lehet átmenni rajta tehozzád.

2. Ha nincs sajka, csinálj egy kis csolnakot,
A távolságot így áthidalhatod;
Egy kis költség, egy kis munka,
És átjöhetsz pár nap múlva-énhozzám.

3. Nincsen költség sem anyag sem valuta,
Hogy kasszánkat a betörő megfurta;
Nem készül itt csak vándorbot,
Hogy divatba jött a robot-minálunk.

4. El ne csüggedj, kedves lelkem, a miatt,
Hogy az ellen keserőséggel itat;
Fiatal vagy, bátor legény,
Átuszhatsz a Tisza vizén - énhozzám.

5. Átusznék én Tisza vizén szivesen,
Mint az ellen átusztott fegyveresen;
De hogy menjek üres kézzel,
Hitemtől kifosztott szívvél-tehozzád?!

6. Ki ad nékem, nyomorultnak, szárnyakat,
Kinek minden dolgozata megakadt,
Hogy kissé megtollasodva
Repülhessek én át oda-tehozzád?!

7. Tiszán tul integet egy veres szalag,
Ma mindenki csakis ez után szalad;
Tolakodnak az emberek,
Egymás hátán verekednek-érette.

8. A veres furulya hangja csábító:
A pénz, a kéz, szabadság andalító;
Nem kérdi senki, mi szabad,
Mindenki örülten szalad-a tűzbe.

9. De éntőlem távozzék el a sátán,
Csak Jézusnak szolgálok én ezután;
A fehér követ elnyerjem,
Ha bevégeztem életem - e földön.

10. Most vagyunk a legnehezebb időben,
Mikor az a nagy csábító megjelen:
Kisért mindenkit e hamis,
S elvigye az igazat is-ha lehet.

11. Mikor a gonosz lélek megtestesül,
S uralkodik a világon egyedül:
Eljő Jézus nagy fenséggel,
Elveszti szent Igéjével-a sátánt.

67. Zsoltár.

A viszony szentségéhez.

1. Az alispán kalapomhoz rózsát tett, Most is ott

van, most is ott van, Hogyha még el nem vezett.

Rózsa mellett, rózsá mellett nyílik a szép tulipán

Piros borral, piros borral itatott az alispán.

2. Mikor még az alispánok virággal
Diszítették a legények kalapját s tulipánnal;
Mikor még a vig lakomán piros borocska járta:
Akkor még a nemzeté volt a lakoma, a várta !

3. De mióta elhervadt a tulipán,
Biz' azóta megváltozott a megyei alispán;
Forrongás van az egész nagy szent keresztény világ-
ban
És az egész nagy országban közös nyomoruság van.

4. Közeledik gyors iramban az idő,
Mikor megjelenik ítéletre az Üdvözítő!
Akkor sirni fognak azok, akik mostan mulatnak,
És letöröltetnek könnyei a nyomorultaknak.

5. Megszűnik ott minden párt és kaszinó,
Érvénytelen lesz a szavazás és minden dikció;
Napfényre fog kerülni a mindenféle ravaszság,
Miké a szegény embereket mindétig becsapták.

6. Így a rózsá, amit kalapodhoz tett
Az alispán, jómagyarom, már régen el is vezett;
Elveszett a kalapodhoz illő ékes tulipán:
Piros vérrel, piros vérrel itat most már a sátán!

7. Ha nem kell neked Krisztus tiszta vére,
Mellyel itat az Ő papja minden áldott misére:
Akkor innod kell saját testvéred kiontott vérét
Mellyel itat az ellenkrisztus hamisított bérért.

8. Térj meg, térj meg-jó magyarom-Istenhez,
Aki téged elvesztett országodba visszahelyez;
Akkor ismét rózsá lesz kalapodnál és tulipán,
Piros borral fog itatni a fő- és az alispán!

9. A rózsá jelenti a hit titkait,
Mikre minket Üdvöztönk szent élete megtanít;
A tulipán a nemzetnek szimbolikus virága:
E kettőben van elrejtve életünk boldogsága.

10. Ápoljátok hiven e virágokat,
Mert ezek illata nektek örök boldogságot ad.
Mi Atyánk ülteté szívetekbe azok magvait,
Áldott:ki e virágokkal disziti ablakait!

-----

68. Zsoltár.

A törvény szentségéhez.

---

1. Kilencet ütött az órá , késő van. Hazamennék,

---

ja de nagyon sötét van. Kedves rózsám gyujtsál

---

gyertyát :Mutasd meg az urszágutját, mérre van.

2. Minek mennél ily sötétben már haza ?

Hiszen elég hosszú még az éjtaszaka;
Minálunk itt jó helyed van,
Elmulathatsz még nyugodtan-éjfélig.

3. Ismerem a ti házatok szentélyét,

Nem először érzem annak melegét;
Valahányszor ide jöttem,

Mindig tiszta fény köröttem-lebegett.

4. Te tudod, hogy lakónk a hü szeretet,

Aki minket biztos kézzel álvázat
E világ sötétségéből ,
A bün veres özönéből-az égbe.

5. Azt is tudom, mert nálatok tanultam,
Mit sohse hallottam eddig a multban:

A szeretet magvetése
A törvény teljesítése -szívesen.

6. Isten törvénye a legszebb tudomány,
Ebben gyökerezik minden alkotmány,
Ami mindig megmaradhat,
Más meg rövid idő alatt-elpusztul.

7. Ha elkezdünk beszélgetni ezekről,
Az életnek minden gondja elröpül,
Kitárul a szép mennyország,
És benne az egész világ-megszépül.

8. Megszűnik-itt minden viszály, perpatvar,
Mi az emberek közt mindent megzavar;
Mindnyájan megértik egymást,
Egy a másnak vermet nem ás-sohasem.

9. Ezek felett örködik a Szentlélek,
Igy hivei mindig békében élnek;
Igazgatja a sziveket,
S az emberben áldást teremt-szüntelen.

10. Köszönöm, hogy bennem szent fényt gyujtottál,
Hogy szívemben minden bünt elfojtottál,
Most már nincs sehhol sötétség,
Mert isteni, tiszta fény ég - lelkebben.

-----
69. Zsoltár.

A törvény szentségéről.

---

1. Sir a kislány a Balaton partján, Mert elhagyta

---

szeretője csalfán, Ne sirj kis lány olyan

---

keservesen, Imádkozzál, megsegít az Isten!

2. Nem sirok már, elfolytak könnyeim
Meggyötört szívemnek véres sebhelyein;
Most értem csak a szót vérig-izig:
Átkozott az, ki emberben bizik.

3. Való, igaz és tagadhatatlan,
Hogy minden ember megbizhatatlan,
Ki nem él az Ur törvényérint,
Esztelenség, mire beszéde int.

4. Hol tanulja azokat az ember,
Aki ilyen iskolát nem ismer?
Nincsen az egész kereszténységben
Ennek semmi tanterme végképen.

5. Am a törvény tanulása nélkül
Az ő gyakorlása soha el nem készül;
Hiába a férfi izzadása
És a nőnek önfeláldozása!

6. Szenvedésben megtisztult lélekkel
Mindnyájunknak szivből fogadnunk kell,
Hogy ezentul csak ezeknek élünk,
Mert ezektől függ mind a két éltünk.

7. Földi létünk kin és nyomoruság,
Ha nincs benne szentség és tisztaság;
Ha hiányzik a törvény szentsége:
A beszédnek hazugság a vége.

8. Ami Urunk, Jézusnak törvénye
A lelki életnek igazi mértéke;
Csak így lehet becsületben élni,
Ezt nem pótolja e földön semmi.

9. Fogadd meg hát, te bánatos kis lány,
Mindjárt itt a nagy Balaton partján:
Ugy rendezed házi szentélyedet,
Hogy a Törvényt oltárára teszed!

10. Édes Jézus! Im Néked fogadom:
Magam a Te törvényednek adom;
Megtört szívem fogadd áldozatul,
Hogy csak Érted éljek én ezentul.

70. Zsoltár.

A cselekvés szentségéhez.

1. Mikor mentem hazafelé , Megnyilt az ég

háromfelé. Sirtak a fényes csillagok ,

Mert látták, hogy árva vagyok.

2 De nem sirt az én jó Atyám,
Kegyesen tekintett le rám,
Mert látta hogy árva vagyok
És az én gondjaim nagyok.

3. Ő az árváknak az Atyja , Ezeket Ő el nem hagyja;
Gondot visel a virágra, Annál inkább az árvára.
4. Akiket Ő jobban szeret, Azokra tesz nagy keresztet,
Hogy viseljék férfiasan Akár jó akár balsorsban,
5. Tüzeben a szenvedésnek Erősödik meg a lélek;
Az áldozat hulló vére Mossa lelkem hófehérre.
6. Am a szenvedések mellé A vigaszt is kirendelé,
Hogy a kereszt sulya alatt Tiszta legyen a hódolat.
7. A szenvedés utját járta Jézus is a Golgotára:
Ott nyerte meg az életet, Mikor értünk kiszenvedett.
8. Nekem is az a vigaszom, Hogy oly nemzethez tartozom,
Kinek nincsen egy barátja, Mindenki őt rontja, bántja
9. Olyan, mint az árva gólya, Kinek nincsen pártfogója;
Itt kell élnie s halnia, Vérét másért ontania.
10. Visszszállna ő keletre, Honnét eredetét vette,
De üzerek lekobozták A magyarnak minden tollat.
11. Ott szenved Jézus keresztjém, Mint egy ártatlan ken.
Meghozván az áldozatot, Kit az Ur erre választott.
12. Nincs is már más reménysége, Csak az, hogy így jut az égbe:
Ha Vele fog kiszenvedni, Szerinte fog feltámadni.
13. Ez az ő választottsága, Ezért jött ő e világra, két
Hogy hordja Jézus keresztjét, Mint Jézus hordja ő két

14. Ennek élő bizonyága: Krisztus Urunk főpapsága,
Mit a székelyek ősiről Vett Magára már kezdettől.
15. Nincsen már más válaszott nép, Mjóta a zsidók akké
Fogadták az Üdvözítőt, Hogy az ő templomuk ledőlt.

-----
71. Zsoltár.

Az Ige szentségéről.

---

1. Páros csillag az ég alján, Egyik fényes

Másik halvány . Az, amelyik alig, alig látsz

Az az enyém ; Tied az a másik.

2. A két csillag a két nemzet
Kiket Atyánk arra rendelt,
Hogy legyen az Ó Fia jelképe
Az emberiség történetében,
3. Mikor az Ige megtestesült
Benne e két nép egyesült,
Az egyikről vette fel szent testét
A másikról vette fel szent lelkét.
4. Zsidóságnak volt szülőtte
A Szűz Anya, ki őt szülte;
De pogány nép viseli a lelket,
Akit Jézus Önmagára felvett.
5. Ezen okból két nép nagyon
Krisztushoz láncolva nagyon:
Ez a választottság e nagy földön,
Hogy ragyogjon most és mindörökön.
6. Biztos jele e csodának,
Mit próféták megírnak:
Krisztus Urunk kettős méltósága,
Királysága és szent főpapsága.

7. Királyság a Krisztus teste,
Ragyog nappal, ragyog este;
De a lélek, a papság nemzete
Ejjel nappal mélyen el van rejtve.
8. Jézus a zsidók királya,
Minden hive ezt kiálta,
Ünnepeljük azt külön ünnepen
Szent beszéddel, pompás körmenetben.
9. Ezért jár a zsidóságnak,
Mint Krisztus választottjának
A kívánatos világmentő,
Amiért küzd minden nagyhatalom.
10. Hol van a másik választott?
Erre eddig még nem adott
Senki fia tiszta feleletet,
Elfelelték a másik nemzetet.
11. Ez a csillag az a másik,
Melyik alig, alig látszik;
Egy elhagyott, szegény nép csillaga:
Elfedi azt a sötét éjtszaka.
12. Mégis ez az én csillagom,
Ehhez ragaszkodom nagyon:
Benne rejlik a világ sok titka
S minden rejtélynek világos nyitja.
13. De közel van már az idő,
Mikor Jézus újra eljő:
Lehull e népről a titkok leple,
Mely őt eddig, mint a felhő fedte.
14. Ez a nép az én nemzetem,
Kit a balsors ver szüntelen;
De most már őt Jézus feloldozza,
Mert szent lelkét hűséggel hordozza.
15. Ragyogni fog e nép lelke,
Mert Krisztus azt eljegyezte
Akkor, midőn szentelt főpapságát
Őseiről Magára vette át.
16. Krisztus is most elrejtve él
A hívő szive rejtekén;
De ha eljő egyszer dicsőségben,
Nemzetem is ragyog majd az égen

17. És e fénynek nem lesz vége,
Hogyha felszökik az égre;
Akik Vele szenvedtek e földön,
Vele uralkodnak mindörökön.

-----

72. Zsoltár.

A lét szentségéről.

---

1. " Nincsen Isten , mennyország se pokol":

Mondja az esztelen, mikor papol. E világból,

---

ha elpakol: Majd meglátja , hol a pokol!

2. Nagyon téved az istentagadó
És szaván könnyen meg is fogható:
Tagadván az éltet adót,
Tagadja a jelenvelót.

3. A név szentsége annak a tanuja,
Ezt mindenki jól meg is tanulja:
Nem mondhat az ember nyelve
Olyat, minek nincsen neve!

4. Am ha megvan az Istennek szava,
Létezik akkor Isten is maga;
A gonosz csak azt kívánja,
Az Ur ne legyen birája!

5. Mivel az okos hitetlen hittan
Megtagadja az Istent, ki itt van:
Tagadván a nagy Alkotót,
Tagadja azt, mit alkotott.

6. De hiába minden bizonyíték,
Hol a lélek megrögzött, nyomorék:
Ott a tiszta ész sugára
A bün ködét át nem hatja.

7. Csak a szívnek megszentelt világa
Szüli Istent erre a világra;
De ki a vétket szereti,
Szeretné csak Istent elvetni.

8. Ezt szeretné a bün, de nem lehet,
Mert mindig kong a lelkiismeret:
E kis harang mindig suttog,
S nem hagy az embernek nyugtot.

9. Ez kelti fel benne az ördögöt,
Ki oltja ez a szives örömet;
Ez izgatja őt szüntelen
Harcolni az Isten ellen.

10. Tagadja bár napját a nagy világ,
A napnak ez éppen semmit sem árt;
De ki sugarát kizárja,
Maga lesz penész virága.

11. Csak e sugár melegében virul
Minden növény, különben elpusztul;
Igy hát minden határozat
Isten nélkül csak kárhozat.

12. Hogy ne tagadd Istent többé soha,
Próbáld hirdetni: nincsen Jehova,
Mindjárt el fog menni kedved
Tagadni tenistenedet.

13. Ne legyél hát, kedvesem, esztelen,
Mert mikor Jézus újra megjelen,
Számot kell adni mindenről,
S téged tagadásod megöl.

-----
73. Zsoltár.

A viszony szentségéről.

---

1. Szerelmes a nap a holdba, Mint ezt a mi

---

költőnk mondja; De a hívő nehéz gondja

Az elmét másfelé vonja.

2. Az embernek nem egyetlen Kivánsága a szerelem;
Ő másra is nagy súlyt helyez: Más is kell a szerelemh.
3. Kenyér is kell az asztalra, Meg jó borocska pohara
Ha üresek a szép álmak: A szerelmesek elválnak.
4. Gyakran nő a szerelmből Gyülölet, ami embert öl;
S akik jó barátok voltak: Egymásra nézve már holtak.
5. Az az erő, mi a holdat A napot s a csillagokat
S a világot egybentartja: A mi Atyánk akarátja.
6. Ez Ő akarátja törvény, Uralkodik világ rendjén;
E törvényen a munkások: A parányok s óriások.
7. Ahol tehát az emberek E törvényben nevelkednek:
Ott nem fordul elő hiba, Nyomoruság se galiba.
8. Viszornak is van törvénye: Ez az ige cselekménye;
A szerelem ebben virul, Mesél a sziv titkairul.
9. A viszonyok szentségében Éltek az igazak régen;
Ma is ott van a boldogság, Hol e törvényt hűn ápolják
10. Hol e buzgalom virágozik, Megértik egymás imáit:
E törvény teljesítése A szeretet születése,
11. Csak a viszony szentségében Él a szerelem hűségben
A sors akárhogy fordul, Meg nem billen az egyensúly
12. Csak az a szerelem örök, Meg nem rióntják az ördög
Mely az Atyától származik S Benne változik mindig.
13. Am viszonyok keletkeznek Nemcsak a hő szerelemnek
Berkeiben; minden téren Munkálkodnak ők serényen.
14. Oly viszonyok keletkeznek, Miket szőnek szellemkezel
Melyben félvirul az élet. És a félholt is feléled.
14. Akik e szentségben élnek, Soha senkitől sem félnek:
A mi Atyánk erős karja Őket mindig betakarja.
15. Ezért ők nem is busulnak Fogyatékán testi sulynak,
Mert a lélek növekvése Mindent pótol szerencsésen.
16. Oh add Uram Te kegyelmed, Hogy maradhassunk Tebenned
Szeretvén a szomszédokat, Ápoljunk szent viszonyokat.

-----
74. Zsoltár. A vérbajos dala.
A nemzés szentségéhez.

---

1. Hét csillagból áll a Göncöl szere, Hét szeretóm

volt nékem már egyszerre. A hét közül

hüségesek csak egy maradt. Az is

nyugszik temetőben zöld, virágos hant alatt.

2. Most már mehetek én is a hant alá
Hogy testemet a vérbaj lerombolá,
A szabad szerelemben éltem mindég:
Az örökös lelkiismeretfurdalás lett a vég.

3. Ebből aztán ki nem gyógyít már senki,
A megfertőzött vér ezt nem engedi;
Engem is a vérfertőzés ért utól,
Valamint más is így lett fertőzött az én bajomtól.

4. Ám a testi bajt az orvos gyógyítja,
Talán lehet valaminő fortély, a
De nem törli el a bűnök emlékét,
Mert ezt nem gyógyítja többé az anyagi ellentét.

5. Csak a család szentélyében ég a tűz,
Amely minket jó Atyánkkal összefűz;
Ő ad Fia által tiszta életet,
Amit soha bűn, kivánság, vérbaj meg nem fertőztet.

6. A tiszta életnek nagy feltétele:
Egy férfinak, egy nőnek szövetsége;
Fel nem bonthatja azt semmi körülmény,
Csak a halál, mert az való, örök, isteni törvény.

7. Azért aki elbocsátja hü nejét,

1. Csak egy kis lány van e világon, Az is

az én drága virágom! A jó Isten óh be

nagyon szeretett, Hogy énnékem adott tégedet.

2. Ez a lányka: Nagyboldogasszony!
Az én testi s lelki vigaszom;
Fején ragyog csillagkorona,
Lábcskáit a hold csókolja!

3. Ő az a Szentséges Szűz Anya,
Aki férfi nélkül fogana;
Szeplőtlen fogantatásában,
És az maradt anyaságában.

4. Boldog a méh, aki hordozott,
És az emlő, aki szoptatott,
De még boldogabb lesz Általad,
Ki az Ur ösvényein halad.

5. Ő mi Atyánk kedves leánya,
Ki Szent Fiát hozta világra,
Hogy dalolva keblén ringassa,
S édes anyatejjel szoptassa.

6. Az Ige testesülésében
Az a hitnek csodás mélysége,
Hogy Isten, az élet Szerzője
Teremtényének száll ölébe!

7. És kit az Anya mélyen imád,
Küldvén hozzá sok forró imát,
Kit Istenként hord karjaiban,
Hogy mondhatja Néki: „Kis Fiam?!”

8. Másik titka e nagy csodának,
Mit szent atyák tudtul adának,
Hogy Megváltónk önerejével
A Szent Szüztől csak testet vón fel.

9. De teremtett emberi lelket
Nem a zsidóság lekkéből vett,
Hanem székely-magyar ősoktól:
A széchemek pogány véréből!

75. Zsoltar.

Az Ige szentségéről.

Dallama a magyar népdal szerint.

1. Csak egy kis lány van e világon, Az is az én
drága virágom! A jó Isten óh be nagyon szeretett,

Hogy énnékem adott Tégedet.

2. Ez a lányka: Nagyboldogasszony!
Az én testi, lelki vigaszom;
Fején ragyog csillagkorona,
Lábacskait a hold csokolja!

3. Ő az a szentséges Szüz-Anya,
Aki férfi nélkül fogana;
Szeplőtlen fogantatásában,
És az maradt anyaságában.

4. Boldog a méh, aki hordozott,
És az emlő, aki szoptatott;
De még boldogabb lesz Altalad,
Ki az Ur ösvényein halad.

5. Ő mi Atyánk kedves leánya,
Ki szent Fiát hozta világra,
Hogy dalolva keblén ringassa
S édes anyatejjel szoptassa.

6. Az Ige testesülésében
Az a hitnek csodás mélysége,
Hogy Isten, az élet Szerzője
Teremtényének száll ölébe!
7. És kit az Anya mélyen imád,
Küldvén Hozzá sok forró imat;
Kit Istenként hord karjaiban,
Hogy mondhatja Néki: „Kis Fiam!”
8. Másik titka e nagy csodának,
Mit szent atyák tudtul adának,
Hogy Megváltónkönerejével
A Szent-Szüztől csak testet vón fel.
9. De teremtett emberi lelket
Nem a zsidóság lelkéből vett,
Hanem székely-magyar ősektől:
A széchemek pogány veréből!
10. Így egyesült JÉZUS lényében
Pogány lélek, zsidó test szépen:
Hogy az egész emberiséget
Hordja Magán üdvösség vegett!
11. Üdvözlégy gyönyörű Kisasszony!
Engem Tőled el ne valasszon
Se a bűn se a gonosz szellem
E viharzó élettengeren.
12. Vezess minket a hitegységre,
S jöjjön el a szenvedés vége:
Ne bántaa egymást zsidó, pogány,
Kölcsönösen egymást kinezván.
13. És e kor mindjárt elérkezik,
Mihelyt a népek észreveszik,
Hogy Krisztus szent, zsidó testében
Pogány lélek lúktet szeliden!

10. Így egyesült Jézus lényében
Pogány lélek, zsidó test szépen:
Hogy az egész emberiséget
Hordja Magán üdvösség végett.

11. Üdvözlégy gyönyörű Kisasszony!
Engem Tőled el ne válasszon
Se a bűn se a gonosz szellem
E viharzó élettengeren.

12. Vezess minket a hitegységre,
S jöjjön el a szenvedés vége:
Ne bántsa egymást zsidó, pogány,
Kölcsönösen egymást kizván.

13. És e kor mindjárt elérkezik,
Mihelyt a népek észreveszik,
Hogy Krisztus szent, zsidó testében
Pogány lélek lüktet szeliden.

76, Zsoltár.

A változások szentségéhez.

1. Meglőtték a jobb karomat, folyik piros vérem; Megsebez-

ték a szívemet a lelki harctéren. Gyere, kis angyalom,

kösd be Sebeimet, gyógyítsd meg a bánatos szívemet.

2. Bekötözöm sebeidet tiszta fehér gyóccsal,
Melengetem a szivedet ígésző szent csókkal.

Meg is gyógyulsz hamarosan:

Járj ezután Isten utján bátran, férfiasan!

3. Taníts, vezess, kis angyalom, erre a szent utra,
Sem a szívem sem az eszem ez utat nem tudja;

Csak bánatos szívem sugja,

Hogy a te igaz lelkedből születek ma újra.

4. Ha ezt érzed, szép jegyesem, megtalátad immár

Azt az utat, amelyiken az Isten Fia jár;

Ez az a biztos országút,

Melyen az igecselekvő Jézusához átjut.

5. Jézus kijelenté az ujaszületés titkát,
Egy-két szava e rejtélyen tisztán világít át;

Hozzá az el nem érkezik,
Aki vízből és Lélekből újra nem születik!

6. Ez az átváltozásoknak titkos nagy szentsége,
A mi Urunk Jézus Krisztus igaz rendelése;

Csak így lehet égbe jutni:
Fokról fokra emelkedve, vissza nem fordulni.

7. Testünknek halála bűneinknek terhes zsöldja,
Mi az összeforrt tagokat apróra feloldja;

Am a sirnak feltárása
Csak egy lépés, hogy az ember Istenét meglássa.

8. Meglátjuk hát színről színre a mi jó Atyánkat,
Krisztusunkat, Szentlelkünket és örök hazánkat;

De más isten is jó legott,
Kit magának itt e földön az ember faragott.

9. Ha ez a kétféle isten szembejön egymással,
Megítéli csalhatatlan igaz tárgyalással :

Az életet hogy ki adta,
És ki volt a hazugságnak s gyilkosságnak atyja.

10. A halál a nagy változásoknak fontos napja,
Mely örök sorsunknak kulcsát a kezünkbe adja:

Végzetünk dől el majd az nap,
Beszédeink és tetteink hogy miként szavaznak.

-----
77. Zsoltár.

A szerzés szentségéhez.

---

1. Jaj de szennyes a maga keszkenője; Talán nincsen

---

kendnek hü szeretője? Adja ide hadd mosom

---

ki fehérre, Leszek én a maga hü szeretője.

2. Nem szeret engem senki e világon,
Mert én világmentőre pályázom;
Ezért ömlik annyi vér a harctéren,
Ezért szennyes az én keszkenőm-kérem!

3. Valamit sugok én erre magának,
Miről tanítói még nem szólának:
Hogy a világoralom megoldható
Vér nélkül is, s csak ez a maradandó!

4. Nem szükséges vérontás a harctéren,
Sem párbajban sem a néptörvénytészen,
Amióta Krisztus vére kicsordult
A Golgotán, ember sorsa megfordult.

5. Az Ő szent vére letörölt minden bünt,
Mi az emberek szívében összegyűlt.
Ő hófehér ruhába öltözteté
A hívó lelkét s egész öltözetét.

6. Világoralomra sokan pályáztak,
Sok nemzetet tényleg le is igáztak;
De összedőlt minden olyan uralom,
Mit alkotott a fegyveres hatalom.

7. Az uralomnak az a szent szabálya:
Ki ez utat fegyver által próbálja,
Fegyver által kell annak elesnie,
Ki fegyvert fog embertársa testire.

8. Krisztus Urunk másként jött e világra,
Hogy annak uralmát öltse Magára:
Szolga képében jelent meg előttünk,
S vérét ontá a keresztfán érettünk.

9. Magától Ő senkit el nem kergetett,
Nem szervezett sem pártot sem sereget;
Gyalogosan körüljárván gyógyított,
Vigasztalt, üdvözített és tanított.

10. Mégis leborul Előtte mindenki,
Aki egyszer kenyerét megizleli,
S megköstolja azt a nemes, tiszta bort,
Mely az Ő szent testében pezsgett és forrt.

11. Ő a világ egyedüli királya,
Minden igaz lélek csak Őt kívánja;
Csak az juthat a világ uralmára,
Ki az Ő szent kálváriáját járja.

12. Nagyon érdekes, amit maga mondott,
Ezen még magam is majd gondolkodok,
De kendőmet egyelőre nem adom:
A megkezdett harcot tovább folytatom.

78. Zsoltár.

A változások szentségéhez.

1. Lekaszálták már a rétet, Nem hagytak rajt'virágot;

Megkedveltették már velem E megváltott világot.

Olyan vagyok, miként ősszel A sárguló falevél,

Amde az én éltemfája Egy boldog tavaszt remél.

2. Az életfa rügyezése Egy-egy ember bölcsője;
Beleírva angyalkézzel Örök élet könyvébe.
Hogy az ige, ki e földön Testet öltött magára,
A nyár fáradalma után Visszatérjen honába.

3. E rügyekből bontakozik Fűfa, levél és virág,
A gyümölcsök sokasága, Mitől roskad minden ág:
Hogy az ember uralkodjék E földön minden felett,
S munkájában a nagy világ Legyen egy szép Édenkert.

4. De a sötét bűn nyomában Megjelent a büntetés,
És a sok boldogság helyett Sorsunk lett a szenvedés
Földi létünk csak vándorlás Egy más világtáj felé,
Hol a szívek kívánsága Végső célját megelé.

5. Szép remények zöld színébe Öltözik a falevél,
S minden növény, mi e földből A világon létre kél.
De az ősznek nagy művésze Mesteri ecsetjével
A hervadt levelek képét Sok színben tünteti fel.

6. Mintha suttognák mifelénk A lehulló levelek:
Mi temetünk el titeket Büszkélkedő emberek!
Sirjaitok földi hantját Csendes bölcsőtök felett
Tarkaszínü szemfedővel Boritjuk, mi, levelek."

7. Ebből értse meg mindenki A változás szentségét,
Ez a halálból éleszti Uj tavasz reménységét.
Mert mi Atyánk egy Fiával És az Ő Szentlelkével
Megujítja a föld színét Ajka lehelleteivel.

8. És miként minden falevél Zölden kezdi életét,
Ám ősszel sokféle színben Hullanak le szerteszét:
Ugy az ember is szentségben Kezdvén földi pályáját,
Munkái érdeme szerint Veszi el majd jutalmát. ket

9. És akik itt szenvedének Hullatván vért, könnye
Krisztus keresztjét viselvén, Mit farag a szeretet:
Az új tavasz köntösében Megjelennek diszesen,
A mi Atyánk kegyelmében Örvendeznek édesen. .

10. Ám akik istenítették Az érzékek élveit,
Elmellőzvének Krisztusunknak Eltett törvényeit:
Azok majdan sirathatják Vesztett boldogságukat
S a kincseket, miket többé Senki vissza nem adhat.

aaaaaa--

79. Zsoltár

Az Ige szentségéhez.

1. Beszegődtem Tarnócára bojtárnak; Jó

legelője van ott a birkának. Fizetésem tíz

forint husz karajcár; megél abból egy bojtár.

2. Szép dolog a bojtárok mestersége
Nincs annak sem hossza sem pedig vége;
Legeltetik a birkákat naphosszatt
Uri módot ez hozhat.

3. Kint sétál ő mindig szabad ég alatt,
Közben lelke Istenével mulatgat,
Muzsikája a dudu, a furulya,
Jó kedvét elárulja.

4. Megfordul ő a rónák zöld mezein,
Hegyoldalak zeg-zugos ösvényein;
S ha jóllakott a birkája friss füvel:
Hazballag jó szívvel.

5. Így munkálkodok én kint a pusztában
Goróf Széchényinek a jószágában,
Örvendzvének, hogy itt lehetek bojtár,
Hol az Isten Fia jár.

6. Nevezetes a Széchen családi fa
Ma is őrzi nevét a szent Biblia.
Már akkor is áldotta őt Kánaán,
Mikor ott járt Ábrahám,
7. Már akkor is híres név volt a Széchem,
Mert övé volt kezdetben Jeruzsálem:
Ők alapították ezt a sznt várost,
Széchemvel volt határos.
8. Széchem volt az a derék fejedelem,
Kiben égett Dina iránt szerelem;
Dina pedig Jákobnak volt leánya,
S miatta lőn halála.
9. Sálem királya vala Melkizedek,
Aki Ábrahámtól szedett tizedet;
Róla vette fel Jézusunk papságát,
S papjainak adta át.
10. És az Ige megtestesülésében
Mindenki e csodát látja egyképen:
A zsidóságból vette fel szent testét,
A pogányságból lelkét!
11. Jézus tehát lelkét a széchemekről
Atyánk akarata folytán vette föl;
Széchen rendjén viselvén méltóságát:
Királyságát, papságát!
12. Így egy kenyeren vagyok én gazdámval,
Melyet Jézus égből hozott Magával;
Jézusunkkal csak egy lelket viselünk,
Bár nem zsidó a testünk.
13. Ez egy kenyérben való részesedés
Krisztussal való teljes egyesülés;
Vele leszünk egy szent testté, lélekké,
Benne élünk örökké.
14. E titokban van a népek békéje,
Másként nem juthatnak megegyezésre;
Ez ige, mit dalol Széchen bojtája:
A világot bejárja.
15. A mi Urunk is juhásznak született,
Hogy őrizze az emberi lelkeket;
Ő a hívek igazán jó Pásztorja,
Szive üdvünk jászola.

16. Legelteti nyáját törvény rétjein,
Megitatja örök élet vizein;
A hivek mind az Ő tanítványai:
Juhocskái, birkái.
17. Ha eltéved valamelyik kis birka,
Ki a rendet megtartani nem bírta,
Mezőn hagyja a kilencvenkilencet,
Vállán hozza az egyet.
18. S ha jönnek a véres-száju farkasok,
Kiknek száma, mint a fővény, csudasok;
El nem hagyja nyáját Ő egy percre sem:
Meghal érte szívesen.
19. Vajha én is olyan pásztor lehetnék,
Kinek nyáját nem éri a veszteség;
S ha majd eljő Atyánknál araszmodás:
Meg legyen az áldomás.

-----
80. Zsoltár.

Az Ige szentségéhez.

---

1. Eltörött a hegedűm, nem akar szólani. Rózsi, Rózsi!

---

mi bajod, mért nem akarsz szólni? A hegedűm majd

---

megreparálom; Szólalj meg hát rubintos virágom!

2. Eltörött a mécseském, kialudt a lángja;
Ez a sűrű sötétség a szememet bántja;
Gyujtsál tiszta fényt az én szivemben:
Ajkámon is a beszéd megjelen.

3. Az eltörött hegedűt már megreperáltam;
A törött mécses helyett másikat csináltam;
Meg is gyujtom a világosságot,
Melyben minket az Ige megváltott.

4. Ennek tiszta fénytől eltűnnek a rémek
Akik véres szemekkel minket rémitének;
Megszületik köztünk az a beszéd
Mitől jó barát lesz az ellenség.

5. A káromló ajakok imákat rebegnek,
Kihullanak a kézből a gyilkos fegyvérek;
Tisztaságba öltöznek a lelkek,
A paráznák angyalokká lesznek.

6. Megindul a magvetés szent növekedése,
Élvezetes lesz annak zamatos gyümölcse;
Nem sérti fülünket piszkos ének,
Lelkiismeretünket a féreg.

7. A pislogó mécseskék újra lángra kapnak,
Megjön a bátorsága mindenféle papnak,
Hogy az ígét őszintén hirdesse,
A hívó meg nyugton cselekedje.

8. Az én hervadt kedvem is fel fog vidámodni,
Az éncsevegő ajkam zsoltárt fog dalolni;
Te szivedet ihletem örömmel,
Földi éltém üdvösen töltöm el.

-----
81. Zsoltár.

A szülék szentségéhez.

---

1. Fecskám, fecském, édes fecském! Vidd el

az én levelecském! Vidd el, vidd el

---

messze földre, Tedd a fiam kebelére!

2. Ha kérdi, hogy honnét jöttél,
Kinek a postása léttél?
Mondd meg, hogy egy bus öregé,
Ki egy boldog multról regél.

3. Mondd meg, hogy én apja vagyok,
Érte élek, érte halok;
Mindig érte imádkozom,
S csak felőle gondolkozom.

4. Amióta ő elhagyott,
Nem láttam egy nyugodt napot;
Sém éjtszakám sem nappalom,
Sajog érte szívem nagyon.
5. Csicsereg az ő fülébe,
Hogy vegye büszke szívébe
A mi Atyánk rendelését:
A szülőknek nagy szentségét.
6. Hogy el ne üzze magától
E szentséget messze, távol;
Tékozló fiu ne legyen,
Éljen inkább istenesen!
7. El ne tékozolja jussát,
Mit neki bőven Krisztus ad,
Mert a látorkódás vége
Kanászlét söpredéke.
8. A szülék által árasztja
Atyánk mind, mi Ő malasztja
A fiakhoz, gyermekekhez:
A törvényt így viszi véghez.
9. Ki szüleit nem tiszteli,
Egész szívből nem szereti:
Nem leszen hosszú életü,
Annak háza hamar ledül.
10. Tanácsai a véneknek
Nemzeteket felemelnek;
De kiskorúak tanácsa
Országok sirjét megássa.
11. Nagykorúság nem az évek
Számától függ, ne higgyjétek;
Krisztus tana és érzéke
Annak igazi mértéke.
12. Csak a szülék által leszen
Családok rendje egészen
A mi Atyánk alkotmánya
A nemzetnek erős vára.
13. Ezt nem pótolhatja semmi,
Hogy elbirjuk mi viselni
Azokat a nagy terheket,
Miket a sors ránk helyezett

82, Zsoltár.

A nyugalom szentségéhez.

1. Az alföldön halászlegény vagyok én; Tisza part-
ján kis kunyhóban lakom én. Szelid lánykám! jöjj be
hozzám pihenni, Édes anyám majd gondodat viseli.

2. Szívesen pihennék a te kunyhódban,
De a mi tanyánk innét még messze van.
Otthon meg a sok dolog vár énreám,
Nem ér rá pihenni a szegény leány.

3. Se ünnepnap se vasárnap nincs nekem,
Munkámát soha be nem fejezhetem:
Késő este végződik a fáradtság,
Korán reggel kezdődik a mulatság.

4. Kedves lánykám, hat napig kell dolgozni,
Hetediken egész nap kell nyugodni.
Ezt kívánja, mi Atyánk szent törvénye,
Hogy szolgáljon testünk, lelkünk üdvére.

5. Minden lélek a családi tüzhelynél
Ilyenkor szent otthonában üldögél,
Elvonultan a világ nagy zajától
Elmélkedik Atyánk szívjószágáról.

6. A mi Atyánk teremtven e világot,
Hat napig egy folytában munkálkodott;
Meggpihent pediglen a hetediken,
Hogy nekünk is ez emléknapp szent legyen.

7. Ez a munka szabályszerű szombatja,
Mi a munkás embert szentté avatja;
Kinek a hetedik nap nem nyugalom,
Robotolhat, mint az oktalan barom.

8. Am az Isten s ember nyugalom napján
A jószágnak is pihenni kell talán,
Hogy e napnak ünnepi áhítatát
Meg ne törje semmiféle mulatság.

9. A teremtés emlékére szentelik
A szombatot a hivek törvény szerint;
Krisztus feltámadásának emléke
A vasárnap nyugodalmi szentsége.
10. Bármi okból keletkezzék nyugalom,
Ne zavarja ezt semminő hatalom;
A pihenés természeti rendelmény:
Ebben éled mindenféle teremtmény.
11. A méheknek egész tél a szombatja:
Teelő fűrt életüket fenntartja;
Am ha bármi zavar ezt eltalálja,
E támadás lesz a család halála.
12. Hogyha ez a nyugalomnak szentsége,
Fogadd érte én szívemet cserébe.
Inkább szolgálok az Urnak kunyhódban,
Mert úgy látom, hogy kunyhódban templom van.
-

83. Zsoltár.

A szerzés szentségéhez.

---

1. Nem loptam én életemben, Csak egy csikót Debrecenben;

Mégis rám verték a vasat, Babám szive majd meghasadt.

2. A büntetést elszenvedtem,
Megjavítom az életem;
Mert a bűnök sötét foltját
Az emlékek felujítják.

3. Megtanulom a szent igét:
A szerzésnek nagy szentségét;
Érvénytelen minden vagyon,
Amit nyerünk álutakon.

4. Hiába az arany, ezüst,
Mind elillan, miként a füst;
Csak az erény maradandó,
Az idővel nem mulandó!

5. Nem gyűjtök már én kincseket,
Miket a tolvaj elvihet;
Mit megemészt moly és rozsdá,
S olyanná lesz, mint a rosta.

6. Ne busulj már, édes rózsám,
Büntelen leszek ezután;
Nem szégyenkezel miattam,
Hogy afejem rosszra adtam!

7. „Tiszta szivből megbocsátok,
Ne szálljon ránk semmi átok;
Senki fia ne sirassa
Kend vagyonát, mit ad sorsa.

8. Így megélünk becsületben,
Tisztességben mind a ketten;
De amiben egyikünk vét,
Másik is viseli terhét.

9. Azt a törvényt tartsuk tehát,
Mi őrzi a kend vagyonát:
Csak úgy gyűjtünk itt e földön,
Kincsünk legyen mindörökön.

-----
84. Zsoltár.

A szerzés szentségéhez.

---

1. Nincs oly legény a faluban, mint Márton, Ott van

ő minden egyes nagy vásáron . Van is neki vagy

---

háromszáz forintja; Piros bőrből van a bugyellárisa

2. Ha piros is az ő bugyellárisa,
Senki könnyét az magán nem szárítja;
Nem füződik pénzéhez másnak átka,
Nem irigyli pénzét felebarátja.

3. Ugy sáfarkodik ő a nagy vagyonnal,
Hogy bárki megnyeri tőle azonnal,
Azt a segítséget amit tőle kért,
S nem fogad el érte kamatot vagy bért.

4. Igy szomszédságában nincs szükölködő
Se koldus se nyomorult vagy léhütő;
Mindenkinek akad bőven munkája,
S e gazda pénzen ügyesen munkálja.

5. Nem magának gyűjt e sáfár kincseket,
Hogy élvezze, mivel a pénz kecsegtet;
Nem tekinti vagyonát sajátjának,
Hanem az Isten szent ajándékának.

6. Mit az Isten azért adott őneki,
Ha valaki őt szépen megkérleli:
Legyen kéznél mindig a bő segítség,
S az emberek egymást így kisegítsék.

7. A gazda meg boldognak érzi magát,
Lelki szegénységben élvén világát;
Nincs felette hatalma a sátánnak,
Nem lesz rabja a mammon bálványának.

8. A pénzvágyból ered mindenféle bűn,
S így elbukik az ember feltétlenül;
Nincs a bűnnek olyan rut undoksága,
Mit végre nem hajtana a pénz vágya.

9. Csak a szerzés szentségében lehetünk
riszták, s békén tölthetjük itt életünk,
mint azt Jézus e földön tanította,
S példájával nekünk meg is mutatta.

-----
85. Zsoltár.

Az Ige szentségéhez.

1. A gőzösnek hat kereke de cifra, virágos, de fényes.

Rajta ül egy magyar baka, de büszke, de hetyke,

de kényes. Ne sirjatok magyar lányok, Visszajövök

még hozzátok vissza,, valahá vagy soha.

2. A keresztnek cédrusfája de kemény, de nehéz, de érdes;
Szegény Krisztus kinzott teste de gyenge, de törött,
Magyar lányok és asszonyok, de véres!
Jézus kinyában osztozók, Követik, siratják, imádják.

3. 3. Jézus könyörülvén rajtok

Egy asszony fehér kendőjében
Megtörüli izzadt arcát,
Szólván hozzájuk szép szeliden:
Ne sirjatok magyar lányok,
Visszajövök én hozzátok,
Mikor tán nem is gondoljátok.

4. Ugy jövök el tihozzátok,
Miként a tolvajok járkálnak;
Mikor nem is számít rájok,
Kárt csináljanak a gazdának.
Hogy mindenki jól vigyázzon
Mindenegyes órváltáson
Arra, mit gyűjtött e világon!

5. E kendőben hagyom néktek
Arcomat, szívemet, lelkemet,
Hogy azt hiven őrizzétek
S olyan tisztán, miként csak lehet;
Hogyha jövök s kopogtatok,
Szállást találjak nálatok,
S köztetek csendesesen pihenjek.

6. Mert énnékem gyönyörűség
Mulatni a magyar Alföldön;
Igaz szeretettel mindég
Időmet köztetek eltöltöm.
E föld anyám szent országa,
Ide huz a szívem vágya
Hozzátok, kik e földből vagytok.

7. A magyarok szent királya
Anyámnak szentelé országát;
Régi rabbik szent írása
Hágarról nevezé Hunniát:
Mirjam teste Hágár lelke
Lebeg e földnek felette,
S rajtatok Atyámnak jó kedve.

8. Én viselem lelketeket
Születésem ideje óta,
Mit az Ige Magára vett
Atyánk szent végzésénél fogva;
Ti lesztek az óhajtott föld,
Kiket az én Lelkem betölt
Hűséggel, szépséggel, erővel.
- 9. Hozzad Jézus a templomot,
Mit lebontottak a Golgotán,
Építsd fel azt harmadnapon
A Te szent földeden Pest-Budán:
Zsidó teste magyar lelke
Legyen annak épülete,
Törvény és Áldozat szentélye!
10. Ne menjen a magyar baka
Soha többé ki a harctérre;
Ne ömöljön már hiába
A szegény áldozatok vére.
Eljünk inkább minden téren
Igazságban és szentségben,
Mint azt mutattad példaképen.-

-----
86. Zsoltár.

A cselekvés szentségéhez.

---

1. Kis lak állta a nagy Duna mentében, Mily drága

---

volt e lakocska nékem . Ott születtem; nevel-

---

kedtem egykor . Romjait ma már ellepte a por.

2. A szabadság, mitől szívem lángolt,
Az hozta rá a tüzet, a lángot;
Oslakomat az döntötte romba
Egy hatalmas akna, amolyan goromba.

3. Ezért ontám lelkem verseimet,
Pezsgő vérem, forró könnyeimet:
Most e szabadság, ez az átkozott,
Rut nyomort, rabszolgaságot hozott.

4. És a vágyak, a gyermekes vágyak,
Miket hordoztak a sólyomszárnyak,
Lezuhantak magasból a földre,
S őket a kő izzé-porrá törte.

5. És a vándorok nehéz csizmája
Betiporta országut porába
A vágyakat s a szép reményeket,
Mikért szivem, lelkem úgy reszketett.

6. A sertések nehéz, lomha teste
Gyöngyeimet a sárba keverte;
Lelkemet is meghamisította,
Siromban sincs nyugtom már azóta.

7. Most már látom gyászos tévedésem
Azon a tágas, világos résen,
Mi a sűrű sötétségben támad,
S megmutatja igazi hazámat.

8. Ugy azeretnék földre visszatérni,
A ruganyos testben újra élni,
Hogy Krisztusról hü vallomást tegyek
S a sátánnak rabja sohse legyek.

9. Elővenném tüzes ostoromat
Kiverném vele a kufárokat
Szép hazámnak tiszta templomából,
Kiért bennem Isten tüze lángolt.

10. Visszatérnék, de innét nem lehet,
Hiába van minden igyekezet:
Fogva kötnek az örökös láncok
És az áthidalhatatlan sáncok.

11. És hiába térnék én a földre:
Annak sorsa meg van pecsétölve
Hét pecsétet öreg bibliában
Mindörökre Isten igazában.

12. Ha nem hitt a nép a profétáknak,
Akik mindent rendben megírnak;
Az örök Igének ha nem hittek:
Nem hinnének az én verseimnek!

13. Jaj, azoknak, kik a földön élnek
Mint azt leírják a Jelenések:
De ezerszer nagyobb jaj azoknak,
Kik Jézus aklában kárt okoznak!

8_7. Zsoltár.

A védekezés szentségéhez.

---

1. Nincsen a császárnak olyan katonája, Aki

---

puska patron nélkül menne a csatába.

2. Nincsen a Krisztusnak Olyan katonája,
Aki puskával, ágyúval Menne a csatába.

3. A császár serege, Miként a pokoli
Fereteg vonul a sikra Ölni és rombolni.

4. Krisztus katonája Nem ontja más véréét,
Nem fertőztet és nem rombol Semmiféle béréért.

5. A gonosz szellemmel Jézus tanítványa
Szembeszáll bátran, szeliden Vivni a csatába.

6. Az ő ellensége A test kívánsága,
A sötétség fejedelme, A bűn undoksága.

7. Nem támad emberre, Sem arra, mi anyag,
Mert minden büntelen, hogyha Az Ur útján halad.

8. Csak a gonosz szellem Rontja meg az embert,
Ez a lélek már sokakat Rablácokkal megvert.

9. Ezzel hadakozik Krisztus, a mi Urunk;
Mi is csak a nagy csábitó Ellen hadakozunk.

10. Fegyverünk Jézusnak Tiszta tanítványa,
Ez az isteni fény olyan, Mint a nap sugára.

11. A tizenöt szentség Annak foglalatja,
Gonosz ellen a hatalmat A kezünkbe adja.

12. Mikor eljön Jézus Az égen fenséggel,
Elemésztí a bűn fiát Ajka igéjével.

13. Így a mi fegyverünk Csak az Ő igéje
Hogy az ellen minden szavát Szentséggel igézze.

14. Mikor Jézusunkat A sátán kísérté:
E gonosz lényt ő fegyverrel Semmikép nem sérté.

15. Így el is távozott Ez a sátán Tőle
És jövének az angyalok Szolgálni Előtte.

HOGYHA azt a sok pénzt, Mit fegyverre költünk
Jézusnak szenteljük: a bűn meghódol előttünk

17. El is mulnék tőlünk A világháboru,
Nem kellene a sok népnek Elpusztulni tutul.

88. Zsoltár.

A védekezés szentségéhez.

1. Ferenc Jóska kiállott a kapuba; Onnét nézi, mit
csinál a rekruta. Rágyujtott egy hosszuszáru pipára,
pipára, de pipára; Sirva gondol a rekruta korára.

2. Mert akkor még jól ment a világ sora,
Amikor rekruta volt Ferenc Jóska: szalmája,
Mindenkinek rendben volt a szénája, cermája, de
Nem volt gondja az adóra, csizmára.

3. Egy fillérért adták a tojás párját,
Télen nyáron megtartotta az árát;
Árdrágítás nem járt senki eszében,
Szívében se lelkében:
Minden volt az ember kezeügyében.

4. Fillérekből állta a napi kereset,
A munkás mégis eleget keresett;
A bojtárnak évi fizetésül járt
Tíz forint husz karajcár:

S olyan ur volt, mint naga a muszka cár.

5. A leányok illendőkép öltöztek,
Diszítették őket a szent erények;
S ha menyecske lett a csinos leányból,
Kilépven a pártából:

Uj szentélybe vonult világ zajától.

6. A legények, a falvak ifjusága
Gondot viselt nemcsak a mulatságra,
Hanem minden titkára az életnek,
Hazának és léleknek:

Derék honfiakká nevelkedének.

7. Az öregek szent tanácsa vigyázott
Mindenre, mi szép hazánkban virágzott:

A polgárok, jövevények, oltárok,

Ellenségek, barátok;
S biztonságban voltak népek s határok.

8.De ahogy királyunk megöregedett,
Hosszu béke áldásának vége lett;
Beköszöntött a Jelenések kora,
A dögvész és kolera,
A testnek és a léleknek nyomora.

9.Szétszaggatták hazánk szent területét,
Nemzetünk is elkallódott szerteszét;
Megszűnt a vagyon-és személybiztonság,
Alkotmány és szabadság:

Egyre jobban igaz a rabszolgaság.

10.Mikor kivonul megint a rekruta
Gyalogolni a sáros országútra,
Rágyujt egy ujságos cigarettára,

Egy szomorú nótára:
Sirva gondol Ferenc Jóska korára.

11.Ments meg ,Atyánk,e nagy veszedelmekből,
Mikben nemzetünk vérzik önkezetől;
Ments meg minket szent Fiad papságáért,
Pogány lelkiületéért,
Mit őseinkről Tetőled kérve-kért.

89.Zsoltár.

A változások szentségéhez.

1.Temetőben láttalak meg legelőbb,Mikor édes ,jó

anyádat temették.Ugy néztél ki fekete gyászruhá-

ban, Mint lilium sötét erdő árnyában.

2.Lilium az ember teste és lénye,
Ha élteti azt mi Atyánk törvénye;
Sötét erdő a világ minden tája,
Sűrű árnyékot borítván reája.

3. Lilom vagy édes, kedves szép hazám
Letiporva a népek országutján;
Ámde jaj lesz a liliomtipróknak,
Mert tebenned Krisztus-lelket tipornak .

4. Temető a földnek minden kis kertje,
Hová a szél a levelet seperte;
És hol a lélek testét már elhagyta,
S hullafoltok mutatkoznak órajta.

5. Temető minden mulató és csárda,
Hol a sziv virágát tapossák sárba;
Hol a bűnnek férgé felüti fejét:
Meg is ásták a test temetőhelyét.

6. Az ember is olyan, mint a falevél,
Ő ajka is mulandóságról beszél:
Már a szellő fuvására megremeg,
Az ősz lehelletétől földre pereg.

7. Az életfája tavasszal újra hajt,
Levelekkel disziti a gallyakat;
Minden rügyből bontakoznak levelek:
A föld színén új lények megjelennek.

8. Mikor Jézus megjelent a Szentföldön,
Öbenne az örök Ige testté lőn,
Ugyane test a Golgotán Ige lett
És mint Isten az égbe emelkedett.

9. Csak változások szentségében lehet
Megkezdeni a viruló életet:
Aki újra születik Szentlélekből,
A halálból új életre támadt föl.

10. Aki előbb temetőbe költözött,
A lélek által új testbe öltözött:
Mint mutatja Jézus feltámadása,
Mi a testnek szentségi változása.

11. Ez a változások szentséges útja,
Ki azt Krisztus szabálya szerint futja;
De aki bűnében végleg megrögzik:
Örök tűz temetőjébe költözik.

12. Kedves Atyánk, aki alkottál minket,
Kisérd a mi gyarló lépéseinket
A Te gondviselő szent kegyelmeddel,
Hogy a mi változásunk is szent legyen!